

[Indenrigsministeren]

Jeg vil gerne til afslutning slå fast, at vi, på trods af hvad der er sagt, fortsat har et velfungerende og højt kvalificeret sundhedsvæsen i Danmark, et sundhedsvæsen, som vi kan være tilfredse med. Det er folketinget og regeringen, der i fællesskab lægger den overordnede sundhedspolitik, men det er kommuner og amtskommuner, der har hovedansvaret for at udmønte og føre sundhedspolitikken ud i livet i samarbejde med alle personalegrupper. Jeg vil gerne mane til besindighed og opfordre til at se på situationen, som den faktisk er.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Jeg vil starte med at sige, at der er to ting, der er karakteristiske for indenrigsministerens indlæg. Den ene er, at det i høj grad drejede sig om tal og tal og tal og faktisk næsten ikke om mennesker. Den anden er, at indenrigsministeren overhovedet ikke beskæftigede sig med den aktuelle situation inden for sygehusvæsenet, den, der er karakteriseret af uro og utilfredshed, usikkerhed og krav om nedskæringer. Der var ikke et eneste ord om den aktuelle situation.

Diskussionen i dag burde dreje sig om mennesker, om syge mennesker, der venter alt for længe på behandling og pleje på vore sygehuse, eller som ikke kan få den rigtige behandling, fordi der ikke er penge til det. Den burde også dreje sig om de mennesker, der skal behandle og pleje de syge, og om de store problemer, de har med at klare arbejdsbyrden, uden at de syge mærker alt for meget til det, og så burde den også dreje sig om de syges pårørende og om de problemer, de får, når de syge ikke bliver behandlet.

Ventelisterne for mange behandlinger er vokset stærkt i de seneste år. I dag venter mere end 5½ tusind mennesker, især ældre, på at blive behandlet for grå stær, så de igen kan se nogenlunde godt. For 3 år siden var det mindre end 4.000, der ventede. Gennemsnitlig er ventetiden godt et halvt år og op til halvandet år, hvor den er længst.

Antallet af mennesker, der venter på en hofteoperation for at blive befriet for smerter og besvær med at gå, er for hele landet næsten lige så stort som for 3 år siden, over 3.000. Hvert år dør der mennesker med alvorlige hjertefejl, mens de venter på, at det

skal blive deres tur til at blive opereret. Der er i øjeblikket en venteliste for hele landet på 350 mennesker, der venter på en af de mere komplicerede hjerteoperationer. Ventetiden er op til 15 måneder. Jeg ved godt, at 350 mennesker lyder af lidt, men når den årlige operationskapacitet ligger på omkring 400, er det en ubehageligt lang venteliste at have.

Der er også mange steder ventelister på mere almindelige operationer. Mennesker med brok, med åreknuder og med næse- og halsproblemer oplever, at de må vente i uger og måneder, før der er plads til dem på de hårdt pressede afdelinger.

De psykisk syge er også hårdt ramt. Der er også dér mange steder ventetid, lang ventetid, både på undersøgelse og på behandling, og i mange tilfælde forværres deres sygdom, mens de venter.

Den meget nødvendige og meget ønskede udbygning af distriktspsykiatrien, dér, hvor et lille hold læger og andre hjælper de psykisk syge i deres hjem og på deres arbejdsplads, forsinkes meget i disse år. De arbejdsmedicinske klinikker, der tager sig af mennesker med arbejdsskader, er langtfra udbygget endnu.

Op sådan kunne jeg fortsætte på en række områder med store problemer og nævne en række, der helt overskygger de få steder, hvor forholdene for enkelte grupper af patienter er blevet bedre i de seneste år.

Samtidig er de syges forhold på vore sygehuse på flere måder blevet dårligere. Personalet er mere presset end før, har mindre tid til den enkeltes pleje og til at snakke med de syge om de problemer, de har. Liggetiden bliver kortere og kortere, og det skyldes ikke alene, at behandlingen er bedre og mere effektiv – det er naturligt, at så bliver liggetiden kortere – men det skyldes også i nogle tilfælde, at man på mange sygehuse af økonomiske grunde tvinges til at sende patienterne hjem, før man egentlig synes det er rigtigt at gøre det. Afdelingen skal jo have plads til dem, der er indkaldt til behandling og til de akut syge, der hasteindlægges. Eller også skal den bringes ned på et bestemt antal patienter til weekenden. Det er jo den barske hverdag på en række af landets sygehuse.

Vi har stadig et godt sygehusvæsen i Danmark, det har indenrigsministeren ret i, men vi har det først og fremmest, fordi personalet gør, hvad det kan for at få det til at fungere